

Z Á V A D A P Á L
HAJÓ A KÖDBEN

Lola este kilenc óra tájban érkezett meg a rejteklakásba Kohner Artúrhoz, hogy elmesélje neki, mi történt vele a legutóbbi két napon.

Kezdve ott, hogy előző reggel kilátogatott hozzá a Hermina útra a sógora, Mauthner Lexi – aki a teraszra kikukkantó Titivel kaput is nyitattott, hogy ne keltsen az utcán feltűnést a Fiat 1500-asával, amelynek első és hátsó ablakába vöröskeresztes cédula volt beragasztva, és be is kanyarodott mindjárt a ház mögé –, s már kiszállás közben lelkendezve kezdte újságotolni, hogy Chorin Feri bácsit hazaengedték a németek a fogságból. De hogy majd útközben elmond mindent részletesen – hogyhogy útközben? –, hát úgy, hogyha Lola nagyon gyorsan felöltözik, és beül őmellé az autóba, úgy.

Lola mindeddig ösztönösen ódzkodott attól, hogy Artúrral beszélgetve szóba hozza néhai férjének öccsét, az ő legkedvesebb sógorát, Mauthner Lexit. Hiszen úgy tudta, jól sejtí, hogy a mi nagycsaládi hálózatunknak, szélesen kiterjedt rokonságunknak nincs is talán más olyan tagja, akit Artúr ennyire ki nem állhatna, mint felesége nővéreinek, Weiss Elzának ezt az Elek nevű legkisebb fiát. Aki már gyerekként, majd kamaszként is irritálta túlhabzóan élénk, nehezen fékezhető természetével, pimaszul feleselő, tiszteletlen modorával. Meg a kérkedésével, például a családi jómóddal, a javakkal és előnyökkel való gátlástalan hancegésével, amellyel szándékosan provokálta is, mert rögtön megérezte, hogy Artúr olyan sértődősen visolyog ettől. Úgyhogy ennek a pofátlan ficsúrnak – míg gúnyos vigyorral az ábrázatán végre odébb nem állt – néha sikerült őt egészen kihoznia a sodrából.

És emiatt Kohner nemcsak a feleségének, Helénnek dohogott, ahányszor csak el kellett éppen viselnie családjaink alkalmi összejöveleinek megpróbáltatásait – és ezeket a fojtottan is ingerült, bosszús megjegyzéseit később már a Mauthner família kötelékében jelen lévő Lola is leolvashatta a szájáról, még úgy is, ha messzebről egy szót sem hallhatott –, hanem panaszeit Artúr néhány további év elteltével mintha megszakítás nélkül folytatta volna éjszaka vagy másnap délelőtt, Lola karjában is. Így Lola jól emlékezhethet arra, hogy viszonyuk kezdetétől Artúr az éppen kitérgyalandó rokonai sorában mikor és minek titulálta már ezt a pimasz, semmirekellő Lexit, ezt az üresfejű svihákot, ezt a hetvenkedő szélhámot, aki ráadásul – hiába van ott

még a tojánhéj a seggén, ahelyett hogy tanulna és bedolgozná magát valamelyik családi vállalatba – máris rákapott a lumpolásra. És nem akárhol mulat ám, mert neki az éjszakái is kerüljenek sokba, hanem a Ritzben, az Arizonában meg a luxusbordélyokban. Az apja a sírjában forogna, ha látná – az a majomszeretetével kényeztető anyja viszont mindent ráhagy, a költekezését pedig számolatlanul fedezi.

Lola ilyenkor nem vitatkozott. Pedig amúgy jobban szerette, ha beszélgetéseik irányát nem csupán Artúr éleslátása és ékesszólása határozza meg, ám Lexit illetően nem kívánt előhozakodni mindazzal, amit ő a Mauthnerházban közelebbről, ezért jobban látott Artúrnál. Miközben önmagának sem akarta beismerni azt az ösztönösen kellemes érzést, érdekes kis elgyöngülést vagy pillanatnyi elbűvölődést, amit Lexi rávillanó mosolya, egy-egy udvariaskodó vagy véletlenszerű érintése szokott kiváltani benne.

*

Ha Lola most el akarja újságolni Artúrnak, hogy Feri bácsit, aki az utóbbi heteket egy ausztriai lágerben töltötte, ahol vérhast kapott, és gennyes kelések nőttek a testén, egyik kihallgatásán nem a megszokott kínvallatói fogadták, hanem egy jó modorú tiszt üdvözölte, akinek aztán módjában állt mindjárt haza is hozatni Chorin bárót az Andrassy úti villájába – akkor a történetből nem hagyhatja ki Mauthner Lexit sem, akitől az egészet tudja. Miközben még így sem egészen érti, hogyan vált lehetségessé ez a kiszabadulás.

Ezért volna jó, ha mégis elmesélhetné Artúrnak úgy, ahogyan azt Lexitől hallotta.

Hogy azt képzeljem el, hogy abban a lágerben Feri bácsit az egyik kihallgatásán egy kifogástalanul viselkedő SS-tiszt fogadja, és azt mondja, hogy van szerencsém üdvözölni – így mondta, hogy van szerencsém! –, Kurt Becher alezredes vagyok.

Grüssgott. Chorin, morogja Feri bácsi.

De báró úr!, adja a csodálkozót a német, ön hogyhogy itt?

Ezt én is kérdezhetném, vonja meg a vállát Feri bácsi.

Hogy én hogy kerülök ide?, kérdezi Becher.

Nem. Hanem hogy én hogy kerülök ide.

Nézze, Herr Chorin, engem úgy tájékoztattak, hogy maga meglehetősen jártas a magyar gazdasági körökben.

Mondhatni...

Úgy érti, báró, hogy mindenkit ismer?

Csak akit érdemes.

Akkor lehet, hogy maga az én emberem?, lépett közelebb Feri bácsihoz ez a Becher.

Lehetséges, dűnnyögte Feri bácsi, de mindjárt helyesbített is, hogy hát az attól függ, miről volna szó.

Úgy értem, üzleti ügyekben, mosolyodott el az alezredes.

És utána ez a Becher még azt is közölte Feri bácsival, hogy a felesége meg a gyerekei élnek, és írhat nekik levelet, ő majd továbbítja. És hogy pár nap múlva visszajön. Csakhogy akkor Feri bácsi súlyos vérhast kapott, kis híján belehalt, végül aztán csak megúsza.

Na és pár nap múlva, meséli Lexi, ha hiszem, ha nem, tényleg hazahozta a nagybácsikánkat ez a Becher. Aki addigra már berendezkedett Pesten – még egy szeretőt is hozott. Lexi szerint nyilván tárgyalni fog Feri bácsival, úgyhogy jó volna puhatolózni... Vagyis nem ártana meginni vele a Ritzben egy teát.

De ha Lola nemcsak azt mesélné el Artúrnak, hogy ezt a lovassági tisztet Kurt Bechernek hívják, alig múlt harmincöt éves, mégis alezredesi rangot visel, és Budapesten ő az SS gazdasági kirendeltségének vezetője, hanem még azt is, hogy gyors karrierjét közeli barátjának, magának Heinrich Himmlernek köszönheti, akkor be kéne vallania, hogy mindezt Lexi adta elő neki a tegnapi autózás közben. Ha viszont beszámolójába még azt is beleszöné, hogy Becher az ő szőke, kék szemű filmszínészábrázatával és szálfatermetével maga a megtestesült germán faji ideál, akkor nem tagadhatná le, hogy ő ezt az illetőt a saját szemével látta, mégpedig oly módon, hogy Lexi ma már őt is magával vitte, amikor a Ritzben megittak Becherrel egy teát.

Ez a snájdig alezredes ott elárulta, hogy eredetileg apja nyomdokain a hamburgi üzleti életben akart érvényesülni, és hogy éppen katona lett, az a lovaglósport iránti szenvedélyének tudható be. Mivel pedig a szóba jöhető lótenyészetek magasabb körökben fordulnak inkább elő, így adódhatott alkalma már ifjan kitanulni, hogy ne feszélyezze őt a legfényűzőbb luxuskörnyezet sem – s feltehetőleg ennek köszönhette élete új és meghatározó ismeretségeit. Emiatt jelentkezett aztán a lovas hadosztályba

– de hogy ez a Reiter-SS miért számít még a mai gépesített világban is igen előkelő alakulatnak, Lola ezt nem értette –, és ezért is küldték őt a lovaírói méltán híres Magyarországra lószórási megbízással, különösen ami a fedezőmén-toborzást illeti. De gyorsan hozzá kell tennie, magyarázta Becher, hogy ennél ma már jóval szélesebb körű a feladata, voltaképpen a katonaságnak egy gazdasági egységét vezeti, mint afféle vállalatot.

Márpedig ezt – hogy ő, Valériusz Lola, aki ebbe a nevezetes rokonságba nem is egyféle kötődéssel van beágyazva, fesztelenül leült teázni a magyarság leigázóinak és a zsidók gyilkosainak egyik helytartójával, ráadásul hogy ebbe a kollaboráló kalandba a kiállhatatlan Lexi sodorta őt bele – mégse zúdíthatja csak úgy váratlanul Kohner Artúr nyakába.

De akkor mit meséljen és hogyan? Mindenesetre kihagyja egyelőre a mai ötórás teát a Ritzben – ami meglehetősen szorongató élmény volt, hiszen hemzsegték ott a német tiszték, és föltűnőnek hatott már a magyar szó is –, úgyhogy nem fog beszélni Artúrnak arról, hogy személyesen is részese volt a Bechernél való puhatolózásnak. Vagyis egy szót sem szólok neki arról, hogy Lexi előre megfontolt szándékkal, de szerintem helyes fölismerésből használt föl engem arra, hogy elfogadható németséggel és önzetlenül szerepeljek – remélhetőleg családjaink javára. Miközben tudom, hogy Artúr harmadik keresztkérdésére összezavarodom, vagyis képtelen leszek hazudni neki, ami persze nem fogja azt jelenteni, hogy mindent az orrára kötök.

Előbb-utóbb csak rá szeretném Artúrt ébreszteni, hogy ez az őáltala nímáandnak tekintett Mauthner Lexi ebben a katasztrófában igazán nem viselkedik rosszul.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2019-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Hradeczky Moni
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9014
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3855 0